

Arrest

nr. 249 166 van 16 februari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 september 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 27 maart 2018 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische moeder.

Op 25 september 2018 weigert de gemachtigde in antwoord op deze aanvraag het verblijf aan de verzoekende partij.

Op 25 september 2018 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tegen voorgaande beslissing tot weigering van verblijf van 25 september 2018 bij arrest nr. 233 524 van 3 maart 2020, omdat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de tegemoetkoming voor personen met een handicap die de referentiepersoon genoot bij de vaststelling van de bestaansmiddelen.

Op 7 september 2020 weigert de gemachtigde van de bevoegde minister opnieuw het verblijf aan de verzoekende partij zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen¹, die op 27.03.2018 werd ingediend door:

Naam S.

Voorna(a)m(en): R.

Nationaliteit: Kosovo

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Bivolak

Identificatienummer in het Rijksregister: 2 X

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vroeg gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische moeder S., N. (51.03.26 460-46), in toepassing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Er werd betreffende deze aanvraag eerder een beslissing genomen, echter deze werd vernietigd door de raad op 3.03.2020, vandaar dat heden een nieuwe beslissing dient te worden genomen.

In art 40ter wordt specifiek verwezen naar art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980. Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd. 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging. Ter staving van het ten laste zijn werden de volgende bewijzen voorgelegd:

- *Bewijs dat er geld werd overgemaakt aan betrokkene via Western Union' nl 900 € op 5.01.2016, 500 € op 2.03.2016, 500 € op 3.04.2016, 400 € op 5.05.2016, 500 € op 20.06.2016, 800 € op 13.07.2016, 500 € op 7.09.2016, 400 € op 8.10.2016, 500 € op 9.11.2016 en 500 € op 20.12.2016.*
- *Attest van het Ministerie van Arbeid en sociaal welzijn dd. 8.06.2018 waarin is opgenomen dat betrokkene geen begunstigde is van pensioen*
- *Certificaat van niet bezit van onroerend goed 10.05.2018*
- *Attest van het directoraat van economie, landbouw en ontwikkeling dd. 10.05.2018 waarin is opgenomen dat betrokkene geen zakelijke activiteit uitoefent in de gemeente Veshttri.*

Aan de hand van de voorgelegde documenten kan niet op afdoende wijze worden vastgesteld dat aan de verblijfsvoorwaarden is voldaan. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bewijzen van het overmaken van geld van Western Union niet werden vertaald. We weten dus eigenlijk niet wie de begunstigde is en wie de zender. We weten ook niet of het geld wel degelijk werd overgemaakt vanuit België aan betrokkene. Niets sluit uit dat de geldstroom in omgekeerde zin werd uitgevoerd, gezien de precaire situatie van de referentiepersoon en haar echtgenoot, beiden blijken begunstigde van een uitkering voor een persoon met een handicap. Het is redelijk te stellen dat iemand met een handicap veel extra kosten heeft. Bovendien kan bij gebrek aan vertaling van de documenten niet worden vastgesteld of het geld daadwerkelijk werd overgemaakt door de referentiepersoon vanuit België. Uit het

dossier blijkt immers dat alles er op wijst dat de referentiepersoon en haar echtgenoot heel vaak zelf in het buitenland verblijven.

Voor zover een vertaling van de documenten alsnog zou uitwijzen dat er wel degelijk van de referentiepersoon naar betrokkene werd overgemaakt en niet omgekeerd, alsook vanuit België, dient te worden opgemerkt dat het onvermogen van betrokkene eveneens niet afdoende werd aangetoond. Wat betreft het ontbreken van onroerende goederen werd een bewijs voorgelegd van na aankomst in België. Niets sluit dus uit dat betrokkene op het moment dat hij er nog verblijf wel degelijk eigenaar was, maar zijn onroerende goederen heeft verkocht voor vertrek naar België. Verder wat betreft zijn economische activiteiten wordt per attest enkel uitgesloten dat mijnheer een zelfstandige activiteit heeft in zijn gemeente. Dat is althans wat wij menen te verstaan onder een 'zakelijke activiteit'. Het werd eveneens opgesteld nadat betrokkene zich reeds in België had gevestigd. Dit sluit helemaal niet uit dat betrokkene economisch actief was op het moment dat hij nog in zijn land van origine woonde en/of op een andere manier in een andere gemeente.

Het louter gegeven dat betrokkene sedert 27/03/2018 op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Een attest van het ocmw met info over of betrokkene en de referentiepersoon zich al dan niet tot het ocmw hebben moeten wenden sinds aankomst in België is in dit kader onontbeerlijk. Alsook andere bewijsstukken van het actief ondersteunen door de referentiepersoon van betrokkene in België. Er dient trouwens opgemerkt te worden dat bij herhaalde woonstcontroles is gebleken dat betrokkene alleen in de woning van zijn ouders verbleef terwijl de ouders in het buitenland verbleven.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan aangemerkt worden voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) iuncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 8 oktober 1981 (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"2.1.1. Algemene regels

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Art. 40bis § 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing. § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon; e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voorzover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de anderehouder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven...

Art. 52. <KB 2008-05-07/33, art. 6, 033; Inwerkingtreding : 01-06-2008> § 1. [* Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats

waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter. In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.]1 Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag often laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. § 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister. Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42. van de wet. geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af...

2.1.2. Schending van art. 52 Koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen 8 OKTOBER 1981 - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoeker – Zorgvuldigheidsplicht

TEN EERSTE is het zo dat verzoeker op 27/03/2018 een verblijfskaart vroeg als familielid van een burger van de Unie; in csau met zijn Belgische moeder.

Verzoeker bracht ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag alle documenten naar voren waarmee op geldige wijze kon worden vastgesteld dat hij aan de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn voldeed.

Echter, deze aanvraag werd aan verzoeker geweigerd op 25/09/2018, enkel op basis van het gegeven dat de gehandicapten-uitkering van de Belgische ouders van verzoeker onder financiële maatschappelijke dienstverlening zou vallen en derhalve werd er vastgesteld dat er geen afdoende inkomsten voorhanden waren.

Verzoeker stelde hiertegen een annulatieberoep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. Deze ab initio beslissing werd vernietigd door de Raad middels arrest, dewelke gekend is onder arrest: 226.433.

Verwerende partij verandert plots het geweer van schouder en stelt thans dat verzoeker niet aantoont ten laste en onvermogen te zijn in het land van herkomst.

Verwerende partij erkende in de bestreden beslissing ab initio dat zij niet alle voorwaarden heeft onderzocht en dat zij later desgewenst de andere voorwaarden zou kunnen onderzoeken.

Niettegenstaande dat de voorwaarden uiteraard cumulatief zijn, stelt art. 52 van het Vreemdelingenbesluit expliciet dat de verzoeker alle documenten naar voren dient te brengen die aantonen dat hij aan de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de vreemdelingenwet voldoet.

Het is dan de absolute verplichting van een zorgvuldige overheid om kennis te nemen van alle documenten en de beslissing op een wijze voor te bereiden zodat verzoeker tijdig en met kennis van

zaken zijn rechtsmiddelen kan uitputten, aangezien tevens aan een derdelander de wettelijke verplichting wordt opgelegd om alle documenten naar voren te brengen.

Verwerende partij plaatst verzoeker voor een fait accompli door plots, tweeënhalf jaar later de stukken dewelke aan haar tijdig en rechtsgeldig werden overgemaakt buiten spel te plaatsen.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn Belgische ouders en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypotheses door niet alle documenten van verzoeker te onderzoeken.

2.1.3 Ten laste van de referentiepersoon - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoeker - Schending van art. 40ter vreemdelingenwet juncto 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing dat verzoeker voorafgaandelijk aan de bestreden aanvraag en reeds in het land van herkomst of afkomst ten laste was van de referentiepersoon (in casu de Belgische moeder van verzoeker), stellende dat aan verzoeker overgemaakte financiële storting via Western Union niet werden vertaald. Verwerende partij concludeert derhalve dat het niet uitgesloten is dat omgekeerde storting zouden hebben plaatsgevonden gelet op de precaire financiële situatie van de referentiepersoon.

Tevens zou verzoeker zijn onvermogen niet afdoende hebben aangetoond. Verzoeker zou eventueel zijn onroerende goederen hebben verkocht voor zijn aankomst naar België en hij zou eventueel nog zakelijke activiteiten hebben uitgeoefend in het land van herkomst.

TEN EERSTE is het uiteraard zo dat verzoeker ten laste moeten zijn van zijn Belgische moeder en hij derhalve afhankelijk moeten zijn van de materiële steun vanwege hem.

Art. 40bis, § 2, 3° Vw. stelt aldus een bijkomende voorwaarde van zodra het kind de leeftijd van 21 jaar bereikt: het kind moet dan bewijzen dat het ten laste is van de Unieburger en/of partner dat het komt vervoegen.

Het begrip "ten laste" komt voort uit het Unierecht en dient te worden geïnterpreteerd conform de rechtspraak van het Hof van Justitie.

De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner.

Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden.

In de praktijk ligt de bewijslast in België zeer hoog en past de DVZ criteria toe die moeilijk verzoenbaar is met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Uit een simpele lezing van de naar voren gebrachte Western Union storting, blijkt dat de identiteit van verzoeker, evenals deze van zijn Belgische moeder geacteerd staan.

R. S. staat genoteerd als zijnde "pranuesi - de ontvanger" en zijn moeder als "dërguesi - afozonder".

De aan verzoeker verleende bijstand was oprecht en structureel. De eis van de DVZ dat men minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen is - des ondanks dat het strijdig met de mededeling van de Europese Commissie - in casu voorgelegd.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Deze materiële steun moet verzoekster toelaten om minimaal te kunnen overleven in haar herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdende met zijn financiële en sociale omstandigheden.

Men is als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als men in de maanden vóór de aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewoonlijke verblijfplaats.

Verwerende partij moet daarbij tevens rekening houden met de financiële en sociale omstandigheden.

Verwerende partij dient te onderzoeken of de materiële en financiële steun ter zake noodzakelijk en beduidend was.

In het arrest JIA van het Hof van Justitie van 9 januari '2007 heeft het Hof gesteld dat de voorwaarde van "ten laste" inhoudt dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan "de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot ten einde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan". De bewijslast inzake het ten laste zijn van een Belgische moeder ligt derhalve bij verzoeker.

Het staat in casu buiten kijf dat verzoeker ten laste was van zijn Belgische moeder.

Verwerende partij daarentegen zoekt spijker op laag water om toch de aanvraag af te wijzen.

TEN TWEEDE moet verzoeker tevens aantonen dat hij geen inkomsten of te weinig inkomsten heeft om rond te komen zonder financiële steun van de Belg of de Unieburger.

Hij moet ook aantonen dat hij geen onroerende goederen in eigendom heeft in het herkomstland.

Dit werd tevens aangetoond, doch dient verwerende partij rekening te houden met het gegeven dat niet in alle landen retroactief stukken kunnen worden opgevraagd en toegekend. De stelling vanwege verwerende partij dat verzoeker snel zijn onroerende goederen verkocht zou hebben net voor zijn aankomst is een loutere gissing en steunt op geen enkele objectief element in het administratief dossier. Verzoeker heeft in de besteden aanvraag tevens aangetoond dat hij geen inkomsten heeft in Kosovo. De stelling vanwege verwerende partij inzake het eventueel uitoefenen van zakelijke activiteiten voor zijn aankomst in het Rijk en/of in andere steden in Kosovo is tevens een hypothese dewelke niet gesteund kan worden op enig objectief element in het administratief dossier.

Verzoeker heeft in de bestreden aanvraag tevens aangetoond dat hij geen inkomsten heeft in Kosovo. De stelling vanwege verwerende partij inzake het eventueel uitoefenen van zakelijke activiteiten voor zijn aankomst in het Rijk en/of in andere steden in Kosovo is tevens een hypothese dewelke niet gesteund mag worden op enig objectief element in het administratief dossier.

Verwerende partij mag de eis dat het familielid in het herkomstland ten laste moet zijn niet kennelijk onredelijk invullen.

Uit het geheel van het dossier blijkt immers dat verzoeker recht heeft op gezinshereniging en dat verzoeker niet kan worden afgestraft voor een fout van de beëdigde tolk, temeer daar op het origineel attest de vermeldingen inzake de betrokken periodes effectief vermeld werden.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn Belgische moeder en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de afhankelijkheidsgraad en financiële situatie van de referentiepersoon betreft.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 - 1983, 963.).

Dat de middelen bijgevolg ernstig en gegrond zijn;"

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet en van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het [Verdrag betreffende de Europese Unie](#) en het [Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie](#), zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het [Verdrag betreffende de Europese Unie](#) en het [Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie](#) :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de [wet van 26 mei 2002](#) betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld."

Artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

De Raad benadrukt dat wat betreft het "ten laste" zijn van de referentiepersoon er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit. *In casu* stelt de verwerende partij als voorwaarden enerzijds dat de verzoekende partij van in het land van herkomst reeds ten laste was van de referentiepersoon, en anderzijds dat zij in België nog steeds ten laste is.

In dit verband wijst de Raad er vooreerst op dat de Raad van State heeft bevestigd dat er voor de bloedverwant in neergaande lijn ouder dan 21 jaar van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt

aangetoond dat de familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447, zie ook RvS 28 november 2017, nr. 239.984). De Raad wijst er in dit verband ook op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger “begeleiden of zich bij hem voegen”. Aangezien de wettelijke voorwaarde van het “ten laste zijn” van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het “begeleiden van” of het “zich bijvoegen bij” deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er de ascendent te vervoegen of wanneer deze zich samen met de ascendent naar België begeeft om zich hier te vestigen. Aan de voornoemde wettelijke bepaling(en) wordt dan ook geenszins een voorwaarde toegevoegd door te vereisen dat wordt aangetoond dat de afhankelijkheidsband bestond van in het land van herkomst en in de periode voorafgaand aan de komst naar België, en dit tot het moment van de aanvraag. De Raad wijst er in dit verband wel op dat indien een derdelander in zijn land van herkomst in een verder verleden mogelijk wel ten laste was van de referentiepersoon, maar dit niet langer het geval is in de periode voorafgaand aan de komst naar België, zulks in het licht van hetgeen voorafgaat niet kan volstaan om aan te tonen dat men nog is te beschouwen als “ten laste” van de referentiepersoon.

Deze zienswijze wordt bijkomend ondersteund door de parlementaire voorbereiding. Immers wordt in de memorie van toelichting verwezen naar artikel 2, tweede alinea, c, van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later omgezet in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 41). Bijgevolg kan ook worden verwezen naar de interpretatie van het begrip “ten laste” door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in de arresten Jia en Reyes (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, § 43, bevestigd in HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*), alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “te hunnen laste” zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg mede worden begrepen in het licht van deze rechtspraak, zodat dit met zich meebrengt dat het “ten laste zijn” inhoudt dat de verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon in het land van herkomst in de periode voorafgaand aan haar komst naar België.

De verzoekende partij betoogt vooreerst dat de verwerende partij sinds de vorige, vernietigde beslissing plots het geweer van schouder verandert en nu stelt dat de verzoekende partij niet aantoonbaar ten laste is van de referentiepersoon. De verzoekende partij erkent echter dat de verwerende partij in de vernietigde beslissing *ab initio* stelde dat zij niet alle voorwaarden had onderzocht en dat zij later desgewenst de andere voorwaarden zou kunnen onderzoeken. Dit blijkt overigens ook uit de motieven van de beslissing van 25 september 2018, die weliswaar vernietigd werd bij arrest nr. 233 524 van de Raad van 3 maart 2020. Volgens de verzoekende partij plaatst de verwerende partij haar voor een *fait accompli* door plots, tweeënhalf jaar later de stukken die aan haar tijdig en rechtsgeldig werden overgemaakt buiten spel te plaatsen. De verzoekende partij verliest hier echter uit het oog dat de beslissing van 25 september 2018 pas op 3 maart 2020 door de Raad werd vernietigd en zij de in casu bestreden beslissing dus ongeveer 6 maanden na het arrest van de Raad nam. Het stond de verzoekende partij overigens sinds het arrest van de Raad van 3 maart 2020 vrij om haar aanvraag eventueel te vervolledigen, wat zij nagelaten heeft. De verwerende partij was bovendien ook gehouden de stukken die de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag van 27 maart 2018 had voorgelegd, te beoordelen, wat zij dan ook gedaan heeft. De verwerende partij plaatste de verzoekende partij bovendien niet voor een *fait accompli*, aangezien de verzoekende partij in huidig beroep kan aantonen dat de verwerende partij de door haar voorgelegde stukken niet correct beoordeelde. Uit de navolgende bespreking zal echter blijken dat dit wel het geval is. De verzoekende partij insinueert dat de verwerende partij niet alle documenten heeft onderzocht, maar zij laat na op enige concrete wijze aannemelijk te maken of zelfs maar te vermelden met welke documenten de verwerende partij dan wel geen rekening zou gehouden hebben. Zij maakt deze loutere bewering dan ook niet aannemelijk.

Volgens de verzoekende partij is de motivering verder niet afdoende omdat ze niet redelijk zou zijn, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van de verzoekende partij met haar Belgische ouders. De Raad merkt op dat de familiale banden tussen de verzoekende partij en haar ouders door de bestreden beslissing niet worden verbroken, aangezien de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij de band tussen de verzoekende partij en haar ouders had moeten betrekken in de motivering van de bestreden beslissing.

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd omdat zij niet aannemelijk maakt dat zij ten laste is van de referentiepersoon, namelijk haar Belgische moeder. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij, om als 'ten laste' beschouwd te kunnen worden, moet aantonen dat er reeds in het land van herkomst een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen haar en haar moeder, en dit tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging. De verzoekende partij betwist deze zienswijze niet. Verder besliste de verwerende partij dat de verzoekende partij enerzijds niet heeft aangetoond ten laste geweest te zijn van in het land van herkomst omdat zij uit de bewijzen van overschrijving via Western Union niet kan afleiden wie de begunstigde van de overschrijving is omdat deze bewijzen niet werden vertaald. De verwerende partij motiveert anderzijds dat het onvermogen van de verzoekende partij eveneens niet afdoende werd aangetoond, omdat het bewijs van het ontbreken van onroerende goederen dateert van na aankomst in België. Hetgeen niet uitsluit dat de verzoekende partij bij vertrek uit het herkomstland haar goederen heeft verkocht. Tevens stelt de verwerende partij dat het bewijs dat de verzoekende partij geen zakelijke activiteit had in haar gemeente ook werd opgesteld na aankomst in België, waardoor niet kan uitgesloten worden dat de verzoekende partij dit wel had toen hij daar nog woonde. De verwerende partij motiveert tenslotte ook nog dat het loutere feit dat de verzoekende partij op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ten laste is en dat uit verschillende woonstcontroles is gebleken dat de verzoekende partij alleen in de woning van haar ouders verbleef, terwijl haar ouders in het buitenland verbleven.

De verzoekende partij legde aan het bestuur de volgende stukken voor in het kader van haar aanvraag:

- *"Bewijs dat er geld werd overgemaakt aan betrokkene via Western Union' nl 900 € op 5.01.2016, 500 € op 2.03.2016, 500 € op 3.04.2016, 400 € op 5.05.2016, 500 € op 20.06.2016, 800 € op 13.07.2016, 500 € op 7.09.2016, 400 € op 8.10.2016, 500 € op 9.11.2016 en 500 € op 20.12.2016.*
- *Attest van het Ministerie van Arbeid en sociaal welzijn dd. 8.06.2018 waarin is opgenomen dat betrokkene geen begunstigde is van pensioen*
- *Certificaat van niet bezit van onroerend goed 10.05.2018*
- *Attest van het directoraat van economie, landbouw en ontwikkeling dd. 10.05.2018 waarin is opgenomen dat betrokkene geen zakelijke activiteit uitoefent in de gemeente Veshtri*

Wat betreft de overschrijvingen via Western Union betwist de verzoekende partij het motief van de bestreden beslissing niet waarin wordt gesteld dat deze niet werden vertaald. Zij maakt echter wel zelf de vertaling in haar verzoekschrift, maar uit het administratief dossier blijkt niet dat zij een vertaald exemplaar van deze stukken aan het bestuur heeft voorgelegd. Het kwam aan de verzoekende partij toe om de vertaling van haar stukken in één van de landstalen te voegen aan het dossier. Zij kan niet van de verwerende partij verwachten dat zij rekening houdt met niet vertaalde stukken. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat het bestuur op kennelijk onredelijke wijze zou beslist hebben dat het onduidelijk is wie de zender en wie de ontvanger is van de betrokken gelden. Deze vaststelling is natuurlijk essentieel en volstaat op zich om op niet kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie te komen dat de verzoekende partij niet aantoonde in het land van herkomst ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon. In het geval de verzoekende partij de zender van de betrokken gelden zou zijn, wat in casu niet duidelijk blijkt uit de betrokken stukken en wat de verzoekende partij louter door haar eigen en dus niet officiële vertaling ook niet aannemelijk maakt, is immers het omgekeerde het geval. Deze vaststelling op zich leidt ertoe dat de verwerende partij op niet kennelijk onredelijke wijze kon oordelen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt van in het land van herkomst ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon. Tevens merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in het verleden reeds twee aanvragen tot gezinshereniging heeft ingediend in functie van haar broer waarbij zij toen beweerde ten laste te zijn van haar broer. Zij legde toen ook bewijzen van geldoverschrijvingen voor die dateren van 2016 en 2017. Pas nadat deze aanvragen werden afgewezen diende zij een aanvraag in, in functie van haar moeder waarbij zij plots stelt in het verleden ten laste te zijn geweest van haar moeder. Hoe dan ook omvat de bestreden beslissing nog

andere motieven. Wat deze motieven betreft beperkt de verzoekende partij er zich toe testellen dat zij niet kan aantonen dat zij geen onroerende eigendommen heeft in het land van herkomst omdat niet in alle landen retroactief stukken kunnen opgevraagd worden. De Raad kan enkel maar vaststellen dat de verzoekende partij zich op dit punt beperkt tot een loutere bewering waarvan zij niet het minste begin van bewijs aanbrengt. Zij toont evenmin aan dat zij in de onmogelijkheid was om andere stukken aan te brengen waaruit zou kunnen afgeleid worden dat zij geen inkomsten genoot in het land van herkomst. Hoe dan ook betwist de verzoekende partij op geen enkele wijze dat zij niet heeft aangetoond in België ten laste te zijn van de referentiepersoon. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat het louter onder hetzelfde dak wonen niet voldoende is om aan te tonen dat men ten laste is. Verder blijkt inderdaad dat de verzoekende partij geen enkel attest van het OCMW heeft voorgelegd waaruit zou kunnen afgeleid worden dat noch de referentiepersoon, noch zij afhankelijk is van steun van het OCMW. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij haar aanvraag op een kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari 2021 tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU